

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 42.

18de oktober 1896.

22de aarg.

3 Jesu arme.

Børneblad.

ublommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstuds. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkomende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Tredje aargang.

40. Løse.

Takkebøn efter maaltidet.

ABC-klassen: O Gud sse Lov evindelig
For mad og drikke rundelig, For sine gaver
allefammen! Gud bespise vor sjæl i him-
merig! Amen.

Øre være Gud Fader! Øre være Gud
Søn! Øre være Gud den Helligaand, som
været har af første begyndelse, endnu er
og altid bliver evindelig! Amen.

Katekismus-klassen: Samme som oven-
for og den bøn i Katekismen: Takker Her-
ren, fordi han er god o. s. v.

Forklarings-klassen: Samme som oven-
for og hordsalmen: Hav tak, o Gud, vor
skabermand! — Se Katekismen.

V i k.

— De jødiske lærde, rabbinerne, pleiede at
sige, at det menneske, som modtog en gave fra
Gud og nød den uden at takke, han var lig en,
som havde stjaalet fra Gud. — Jorden bærer
intet stiggere end et utaknemmeligt menneske.

— Ligesom alt vand kommer fra havet, saa
kommer alle velgjerninger og al velsignelse fra
Guds godheds brønd. Derfor, ligesom alt vand
flyder tilbage igjen til havet, saa skal vi ved
lov og tak bringe alle velgjerninger til Gud igjen.

— Enhvert dyr viser taknemmelighed mod den,
som føder det.

— En liden pige paa 3-4 aar stod engang
og saa paa en høne, som drak vand fra en liden
skaal, som moderen satte ud til den. Sønen
løftede sit hoved hver gang den fyldte sit næb.
Da den lille saa det, raabte den til sin mor:
„Mama, se hvor pent hønen takker Gud for vandet,
den fik!“ Takker ogsaa alle smaapiger og smaa-
gutter Gud pent for mad og drikke?

— Boetius, en fornem kansler, lagde engang
mærke til, at en af hans folk stod op fra bordet
og vilde gaa før der var holdt bøn. Da sagde
Boetius meget alvorlig: „Kjære, gjør dog ikke

som forræderen Judas, der stod op fra nabbers-
maaltidet, saasnart han fik stykket i munden,
og gik bort for at sælge og foraae Jesus.“

— En reisende fortæller følgende: Ved Le-
banon i staten New York boede en vis mand,
— omtrent 50 aar gammel, — som ikke alene
havde levet et ligegyldigt liv, men som ogsaa var
en ligefrem fornægter, og spottede ad alt helligt.
Denne mand blev imibleritid bragt til befindelse
paa følgende maade: En dag kom der til hans
hus en fremmed reisende med en stor byrde paa
ryggen. Det var netop middagstid, og familien
holdt just paa at sætte sig til bordet. Den frem-
mede blev indbudt til at spise med dem til
middags. Han modtog med glæde indbydelsen,
da han var haade træt og sulten. Da maaltidet
var endt og familiens medlemmer begyndte at
gaa fra bordet, sagde den fremmede: „Jkke
lad os glemme at takke Gud!“ Den
fremmede holdt da stille bøn for sig. Manden
i huset følte irettesættelsen og skammede sig. Den
fremmedes ord fandt han ikke glemme. Og
hvorledes det gik, saa kom han ved disse ord
mere og mere til at tænke paa sine utaknemme-
lighed og ugudelighed, og han begyndte at faa
se sin syndebyrde som noget langt større og tyng-
re end hin byrde, som den fremmede bar. Han
fandt ingen ro eller fred, før han søgte den i
det, han saa ofte havde spottet over, Jesu Kristi
blod, som er udøst til vore synders forladelse.
— Saadan velsignelse kan Gud lægge til vor
bøn.

— I den østlige del af London besøgte en
herre en dag nogle fattige familier og fandt der
en stakkars gammel kvinde, som var meget syg.
Hun var uden venner, uden mad og uden tid.
Ved at tale med hende fandt han, at hun engang
havde kendt bedre dage og han kendte noget til
hendes familie. Han kjøbte møbler til værelset,
der forhen var tomt, og sendte hende føde og klæ-
der og lidt arbejde. Den stakkars kvinde var
overvældet af hans godhed, men havde intet at
give ham. Alt, hvad hun havde, var jo fra
ham. — Men derjom I en morgen var kommen
til hendes værelse, vilde I have seet hende nu
og da gaa til det sprukne vindu og omhyggelig
flytte noget for at opfange den smule solskin,
der sneget sig ind i hendes stue en time eller to
om dagen. Der havde hun, i en utubrukken blom-
sterpotte, en plante. Hun havde kjøbt den for
nogle sparekillinge, da naar den staar i fuld
flor agter hun at give sin velgjører den for der-
ved at udtrykke sit taknemmelighed mod ham,
der havde gjort saa meget for hende. — Kjære
børn, heller ikke vi har noget at give vor gode
Herre, af hvem vi faar alt vort livs behov; dog,
det kan vi gjøre: vi kan lade denne yndige
lovsangens og takkens blomst vokse i vore hjerter.
— „Takker Herren; thi han er god.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

40. Lesson.

THANKS AFTER MEAT.

ABC Class: We give thanks to thee, O God our Father, for all thy benefits, through Jesus Christ our Lord, Who with Thee liveth and reigneth, for ever and ever. Amen.

Glory be to the Father, and to the Son, and to the Holy Ghost: as it was in the beginning, is now, and ever shall be, world without end. Amen.

Catechism Class: Same as above, and the prayer in the Catechism; O give thanks unto the Lord, for he is good, etc.

Explanation Class: Same as above, and: O Praise the Lord, all ye nations: praise him, all ye people. For his merciful kindness is great towards us: and the truth of the Lord endureth for ever. Praise ye the Lord. Psalm 117.

SUGGESTIONS.

— He who gives should be silent; but not he who receives.

— A Christian should be like fertile soil, which drinks the rain, descending down from the heavens, and as a thank-offering sends forth beautiful flowers and herbs. God daily showers benefits and blessings on us, but how often do we not forget to send forth flowers of thanksgiving.

— Who has not heard how joyously the little birds warble forth their thanks, when they discover a grain of corn. Let us learn to be like them, and never forget to praise God for all his mercies.

— When Melchior Adam was asked, how a Christian could obtain a foretaste of the life to come, he answered: "By praising God and loving his neighbors, for that will be his sole employment in heaven." Those who do not praise God in this life, will scarcely have an opportunity to do so in the life to come.

— An old proverb says: We give unto men by giving, but unto God by receiving and returning thanks.

— Christianity must be introduced in the home, if it is to bear fruit. Do not, therefore be surprised if your children do not attend church, and praise God there, when you have not taught them to praise him by thanking him for all the blessings and benefits, they receive from him every day.

— During the siege of Magdeburg, Dr. Erasmus Alberus was present in the unfortunate city, and did much to comfort the suffering people through his beautiful songs, in which he extolled the mercy of God. These songs he wrote during the siege. In common with the others, he suffered much from the famine existing in the city. On Pentacost day a friend made him a present of some fishes. He did not possess a stick of wood, wherewith to fry the fish. This did not discourage him, however. He said: "God has presented me with these fishes, he will also give me some wood, so that I can fry them." While he was yet speaking, a crash was heard above. A cannon ball had entered his house and shattered the joists above his head, so that the splinters fell down around him. "Now I am all right," he said laughingly, picked up the chips and prepared his fish. Even the enemy must help those who trust in God, and receive his gifts with thanksgiving.

— At the court of Ferdinand there were some courtiers who were very dissatisfied on account of the piety of the emperor and the strict decorum, which he maintained at his court. In order to make sport of the emperor they had a picture painted, on which the emperor Charles, his brother and predecessor, was represented, as behooves a valiant man, with his sword and in the midst of his enemies. The king of France was pictured as being in the midst of his musicians and the court-ladies. But Ferdinand appeared on the painting, kneeling before a crucifix and candle and praying devoutly. As the emperor was about to sit down to the table with some of the noblemen of the realm, the picture was passed over to him. One of the gentlemen called his attention to it, and expressed his regret over the fact that his majesty should have been insulted in such a shameful way. But Ferdinand laughed and said: "God be praised, since they find nothing worse to ridicule. I am well satisfied with it. I am willing to cast my lot with the cross of my Lord Jesus and his comforting light. Give me the picture." Thereupon he took a pen and wrote without hesitation these words under the picture: "Godliness is profitable unto all things, having promise of the life that now is, and of that which is to come."

— It is an old custom among some people to make the sign of the cross, whenever about to cut a fresh loaf of bread. Thus the Giver of all good gifts is remembered.

Wilhelm Smith paa auktionen.

Sneboldtrig.

En Afrikas søn.

(Fortsættelse.)

Efter en heftig indre kamp, under hvilken kjærlighed til gutten havde kjæmpet med alle de scener fulde af jammer og elendighed, som han havde været vidne til, traadte han en dag hen til kapteinen, og sagde: „Hvis jeg var i Deres sted, hr. kaptein, saa vilde jeg beholde den prægtige gum-bord og gjøre en styrmand af ham, hvis mage man skulde lede længe efter. Eller jeg vilde ialfald beholde ham hos mig og aldrig stille mig af med ham.“

„Du er en nar med din kjærlighed til denne gutten“, sagde kapteinen; „da vilde jeg komme til at vente længe paa en god styrmand, og nogen slave behøver jeg ikke, saa længe jeg kan hjælpe mig selv; det vilde være overflødig ballast ombord paa et slave-skip, og hvis jeg valgte en neger til saadan tjeneste, vilde jeg give mig selv den attest, at jeg var et æsel. Forstaar du ikke det? — Forøvrigt maa du ogsaa betænke, hvilket tab, jeg har lidt paa denne ulykkelige rejse. Nei, gutten maa og skal sælges.“

Antonios hoved sank ned mod brystet. Det var, som om hans hjerte vilde holde op at slaa. Til sidst sagde han med næsten hviskende stemme:

„Kaptein, saavidt jeg kan forstaa, er I tilfreds med mig —“

„Ja“, sagde kapteinen, „du er en dygtig og brav matros, og jeg er overmaade vel tilfreds med din trofast, slid og lydighed. Derfor er jeg virkelig bedrøvet over, at du er saa blødhjertet af dig og ikke mere vil tjene ombord paa et slave-skip.“

„Tak for attesten, hr. kaptein! Men jeg passer nu engang ikke til tjeneste ombord paa et slave-skip —“

„Du er en nar, skal jeg sige dig“, udbrød kapteinen, „ingen vilde passe bedre end netop du!“

„De skaffars menneskers jammer og elendighed gaar mig gjennem marv og ben.“

„Du er da vel ikke en saadan nar, at du anser dem for mennesker?“ lo kapteinen.

„Hvad skulde de ellers være?“ spurgte Antonio med indre harme.

„Na, de er vel nærmest et slags halv-

menneffer, en art aber, som kan tale og arbejde“, var kapteinens svar.

„Ja der kan De se, at jeg ikke duer til at fare med Dem“, sagde Antonio; „thi jeg for min del anser dem for mennesker ligesom os. Det vilde aldrig lykkes Dem at faa mig til at være af en anden mening.“

„Du vil altsaa forlade mig nu?“

„Ja hr. kaptein!“

„Betænk dig endnu engang, Antonio! Du skal faa dobbelt løn — hører du det? — Dobbelt løn, hvis du vil blive. Det er ikke altid, du vil faa se saa megen elendighed som dennegang; jeg for min del har besluttet aldrig mere at tage ind saa stor ladning; jeg har alligevel ingen fordel af det.“

„Kanskje jeg under en betingelse kunde ville blive —“

„Kapteintn syntes at blive meget fornøjet. „Hvad er det?“ spurgte han.

„At gutten faar lov til at blive med ombord.“

„Er det ikke det, jeg har sagt?“ udbrød kapteinen halv sint. „Den karl er en uforbederlig nar!“

„Jeg forlanger ifaafald ikke større løn, end jeg nu har“, fortsatte Antonio.

„Det bedrøver mig meget, at jeg ikke kan sige dig“, sagde kapteinen. „For det første vilde det være i højeste grad uklogt at have en neger fri ombord paa et slave-skip; han vilde jo naar som helst kunne finde paa at løse sine landsmænds lænker, og vi vilde stadig komme til at gaa i frygt for mytteri blandt dem; det vilde være første gang, saadant er hændt. For det andet er gutten allerede saa omtrentlig solgt. Kjender du gamle Don Xaverio, som bor i det skjønne hus i Santa Catharina?“

„Nei.“

„Han er vist byens rigeste mand, og han sagde før min afrejse: Kaptein Cordela, hvis De engang skulde faa tag i en mere end almindelig begabet neger-slave, saa lad mig faa ham. Jeg betaler, hvad De forlanger.“ Du kan være vis paa, at den gamle rigmand betaler mig ligesaa meget for gutten som for tre almindelige slaver.“

„Det kan nok hænde“, svarte Antonio vemodig og gif bedrøvet ned og lagde sig. Hans sidste haab var forbi. Han kyskede den sovende gut og blev liggende og ruge over sin smerte, indtil han til sidst sovned.

Senere hvilede der som en tung byrde

paa den brave sømands hjerte; den lille gut søgte paa enhver maade at vise ham sin hjærlighed; men istedenfor at trøste ham gjorde dette smerten endnu større; han kunde sidde lange stunder og stirre ud over det bølgende hav, og naar han betragtede gutten, fik han taarer i øinene. Han følte sig saa usigelig sorgfuld ved tanken paa at skulle stilles fra det kjære barn, og at kænste den elskelige gut skulde komme til i lange aar at mishandles af en eller anden grusom slavefoged.

8. I den brasilianske havn.

Endelig hørte fra masten raabet „land, land!“ hvilket virkede almindelig jubel ombord. Kun Antonio stod mørk og bedrøvet og stirrede ud i det sjerne, hvor Brasiliens lyst mere og mere begyndte at dukke op i lyskredslen.

Han sad samme dag paa en taugrulle paa dækket med gutten paa sin knæ.

„Hvorfor er alle folkene saa glade?“ spurgte gutten paa slet portugisisk.

„Ser du den mørke stribe langt derude?“ spurgte Antonio, „det er Deres hjemlands lyst.“

„Er det ikke ogsaa dit hjemland?“

„Jo, det er det.“

„Hvorfor er da ikke ogsaa du glad?“

Antonio drog et suk. „De kommer hjem til far og mor eller hustru og børn“, sagde han vemodig. „Men mig venter ingen paa. Jeg har ingen derude, som har mig kjær.“

„Men saa er ialfald jeg glad i dig“, udbrød gutten og kastede sig om hans hals.

Antonio fik taarer i øinene, men søgte at skjule det ved at gjemme sit ansigt mod barnets udnæ haar.

Efter et øieblikts taushed sagde han: „Men vi to vil komme til at stilles, mit barn.“

„Nei, nei, jeg vil ikke stilles fra dig“, raabte gutten heftig. „Da kan de ligesaa gjerne kaste mig i havet, saaledes som de har gjort med far og mor. Du maa ikke reise fra mig. Jeg skal være saa lykkelig og saa snild, bare jeg faar lov til at være hos dig.“

Disse ord skær Antonio dybt i hjertet. Han trykkede barnet til sit bryst og udbrød: „Ja, bare jeg kunde beholde dig hos mig, saa skulde intet andet end døden stille os ad.“

„Men hvorfor kan jeg da ikke faa være hos dig?“ spurgte gutten forkrækket.

Antonio vilde ikke fortælle ham den gru-

somme sandhed, som gutten forresten ogsaa vilde have haft vanskelig for at forstaa. Han var derfor glad ved i det samme at faa en befaling af kaptainen, saa han slap at svare nærmere paa barnets spørgsmaal.

Næste dag var man kommen hyften meget nærmere, og da man ikke havde langt igjen til byen, Santa Catharina, kom der lods ombord, som paatog sig at føre skibet i havn. Men snart efter kom der ogsaa udsendinge fra sundhedsbæsenet ombord, og da nogle negere endnu ikke var ganske friske efter den frygtelige pest, som havde hjemført skibet, blev det forbudt at sætte slaverne iland; skibet fik ordre til at blive liggende for anker en 3-4 uger paa havnen og heise et gult flag — det saakaldte kvarentænesflag — til tegn paa, at der havde været smitsom sygdom ombord. Ved bestillinger lykkedes det vistnok kaptainen at faa kvarentænen indskrænket til blot 14 dage; men Kordela syntes, at dette var mere end længe nok, og han besluttede ialfald at gjøre, hvad han kunde, for at faa god pris for sine slaver, naar han tilslut slap iland med dem; og en saa samvittighedsløs mand som han brydte sig selvfølgelig lidt om, hvilke midler han anvendte for at fremme sit formaal. Han fandt da paa, at han vilde udsprede det rygte, at seks slavestibe var kappede af engelskmændene paa overfarten fra Afrika, og at der som følge deraf ikke vilde blive stor anledning til at faa kjøbt slaver i den nærmeste fremtid. Dermed vilde selvfølgelig de slaver, han selv havde ombord, komme til at stige i værdi.

Kaptein Kordela vilde have Antonio til at snige sig iland og udsrø disse løgne. Men hvor gjerne Antonio vilde have været iland, saa var han ikke villig til at være med paa et saadant flammelig bedrageri. Og kaptainen besluttede derfor at faa nogle smuglere til sine hjælpere i saa henseende.

Smuglere var der nok af, som i nattens mørke nærmede sig skibet, og som uden at bryde sig om forbudet solgte varer ombord til ublue priser; det var folk, i hvis bryst der ikke fandtes stort tilbage af, hvad man kalder samvittighed; deres eneste lyst var at tjene penge, og for en god stilling betænkte de sig ikke længe paa at udbræde en saadan løgn, som den Kordela havde fundet paa. De havde nok mange gange solgt sig til, hvad der var meget værre end dette.

(Fortsættes.)

Sikker i Jesu arme.)**(Med billede.)*

*Sikker i Jesu arme,
tryk i hans ømme skjød
finder jeg hjælp i færer,
fristelser, sorg og nød.
Let blev min tunge byrde,
snart svinder frygt og tvil,
kun nogle sorgens taarer,
derefter glædens smil.*

*Sikker i Jesu arme,
tryk ved hans ømme bryst
finder min sjæl sin hvile,
søger den al sin lyst.
Englens lovsang toner,
hør deres harpers klæng!
Rundt gennem himlens sale
lyder de frelstes sang.*

*Altid i Jesu arme
og i hans ømme favn
søger min sjæl sin tilflugt,
har den sin sikre havn.
Her tør jeg tryk og freidig-
vente min herres bud,
snart vil hans engleskare
bære min sjæl til Gud.*

*Wilhelm Smith paa auktionen.**(Med billede)*

Wilhelm Smith havde været syg. I maanedsvis havde han maattet ligge paa grund af en betændelse i hofsten. Det var lange, tunge dage. Hvor haardt det var ikke at kunne færdes ude blandt kameraterne, hvor tungt ikke at kunne komme paa skolen!

Men i disse lange maaneder havde han en trofast ven, som stadig besøgte ham. Det var Albert Nelson. Han legte med den syge, han læste for ham, og han fortalte alt

af interesse fra kameraternes frede. Hvorledes kunde han ikke faa tiden til at gaa, naar de legte med alle tinsoldaterne; de kjæmpede store slag derinde paa det lille bord! Eller naar han byggede kirker og huse af træknopper!

Hvor glad Wilhelm blev i Albert! De havde været gode venner før. Men fra nu af blev de uadskillelige og Albert glædede sig næsten ligesaa meget som sin ven, da denne atter kunde begynde at gaa, om end i begyndelsen ved hjælp af en krykke.

Men ogsaa i Alberts hjem skulde der komme tunge dage. Hans fader gif fallit, og alt, hvad han eiede skulde sælges paa auktion. Det gjorde Wilhelm saa inderlig ondt at se taarerne trille nedad Alberts kinder, naar han fortalte om, hvorledes deres pene hus skulde sælges og saa meget andet, som de var glade i, og Wilhelm talte mere end engang med sine forældre om sagen.

Saa var det en dag, at Smith kom og spurgte sin lille gut, om han ikke vilde følge med; idag skulde der være auktion over Nelsons indbo; kanske det var noget, han havde lyst til at kjøbe for Albert. Havde han lyst, skulde han gjerne faa blive med derbort en liden stund.

Jo, Wilhelm havde god lyst. Og da hans fader havde god raad, kjøbte de baade den ene og den anden ting, som de vidste, at Albert vilde komme til at savne, blandt andet ogsaa hans smukke fuglebur, med den lille vatre kanarifugl i. Wilhelm glædede sig lang tid i forveien til at se sin vens straalende ansigt. O, hvor morsomt det skulde blive at se hans overraskelse. Og hvor herligt det var paa denne maade at kunne lønne ham for hans trofaste venstabil!

*) Af Sankey, oversat i „De unges sangbog.“